

aandelig Maade og med en endnu strængere Fordring, end Loven stillede.

Begyndelsen af Matth. 12. og Lukas 6. bekræfter heller ikke, saa vidt jeg kan se, K. og H.s Mening. Ordene: „*Har I ikke læst i Loven, at Præsterne paa Hviledagene krænker Hviledagen i Templet og er uskyldige?*“ (s. 4. Mosebog 28. 9-10.) — viser, at Herren ikke har en modsat, men en aandelig Forstaaelse af Loven. Denne Forstaaelse vil han opdrage Folket til, saa det kan komme til at indse, at han selv er ét med Lovens Giver (Gud) og altsaa *Herre over Loven*. Han peger her paa det samme som i sine Undergerninger, hvor han viser sig som *Herre* over den Natur, der er *skabt ved ham*.

Det har aldrig været min Tanke at tage K. og H.s personlige Overbevisning som Genstand for en Diskussion. Men naar Forf. deraf slutter, at jeg „intet har at indvende“ mod denne Overbevisning, saa er det jo rigtignok en stor Vildfarelse. Min Tid er for Øjeblikket optaget af anden aandelig Gerning. Jeg maa derfor afholde mig fra alenlange Redegørelser. Højest faar jeg Tid til et lille Spørgsmaal som det i Nr. 28 eller et kort Tilsvar som dette.

Erbødigst
Johanne Futtrup.

Fra vor Brevkasse.

København, 30. Juli 1894.

Kære Frue.

En Tanke piner mig stadigt og lader mig ingen Ro, det er den: Kan vi Kvinder, som jo nu har lært at slutte os sammen, intet udrette for de ulykkeligste af vore Søstre, for den pur unge Pige i 16-20 Aars Alderen, som kommer „galt afsted“, føder et Barn og saa, som oftest i Smerte, Anger, Skam og Fortvivlelse, bliver Morderske? Der hængaar knapt en Dag, uden at Bladene kan meddele en saadan Historie med den unge Piges fulde Navn og Stand, men „ou est l'homme?“ — han er rigtig godt gemt og garderet, ikke et Ord erfarer Offenheden om ham, — Straf er der jo aldeles ikke Tale om. Og hvor ofte er det saa ikke en eller anden gammel Slyngel netop af den Slags, for hvis Skyld vi skal have et saa modbydeligt Uvæsen som Prostitutionen.

Tilgiv, Frue, jeg har den slemme Vane at skrive mig hidsig, men min Mening er nu den, at havde vi et *Optagelseshjem* for uægte fødte Børn, et Hjem, hvor den unge, forladte Pige med Bestemthed vidste: der kan Du trygt bringe dit Barn hen, der bliver hverken spurgt eller frittet om nogen Ting, der bliver Du ikke haanet, og dit Barn faar det godt i alle Maader, — saa blev den ulykkelige aldrig Morderske.

Staten burde da hundrede Gange før føde og opdrage ti smaa Medskabninger, som dog med en fornuftig Opdragelse og Undervisning i Løbet af en fjorten Aars Tid kunde klare sig selv eller i alt Fald arbejde i „Hjemmet“ for Føden, end den paa Livstid maa forsørge et lignende Antal Mordersker.

Eller hvis De, Frue, med vanlig Energi tog fat paa denne Sag i „Kvindebladet“, mon der da ikke skulde være én iblandt de mange, som havde Evne, Vilje og Hjerte til at gennemføre en saadan Plan?

Tænk lidt over disse Linjer, og hvis De saa synes, sæt Sagen under Debat i „Kvindebladet“ med dette Brev som Grundlag.

Jeg véd saa godt, at der kan indvendes uendelig meget imod den, men hvilken Sag kan ikke ses fra flere Sider? Og i Kærlighedens og Retfærdighedens Navn bør vi dog kunne drøfte en saa vigtig Sag og maaské komme til et lykkeligt Resultat.

Med sand Højagtelse
Mathilde Madsen.

Anti-Vivisektionen.

Den offentlige Mening rejser sig mere og mere imod Vivisektionen og det Dyrplageri, der skjuler sig under Videnskabens Navn. Særligt er England det Land, hvor Kvinderne i størst Antal arbejder imod denne Sag. Flere kvindelige Læger taler offentligt derimod, og der holdes Møder med ansatte Talere for at afskaffe Vivisektionen.

Paa et større Møde, der for nogen Tid siden holdtes i Forrest Hill af Antivivisektionerforeningen, blev der givet en levende Protest imod Vivisektionen af Mrs. Fenuick Miller, Mrs. Sibttorp og Mrs. Pearsall Smith. Der blev blandt andet sagt: Ogsaa Dyrene har Ret til Frihed, enhver Ting, der lever, har Ret til sit eget Liv, til Frihed og Glæde. At berøve Dyret sin Frihed er nedrigt, at gøre det til Genstand for Tortur, selv under den mildeste Form, det er djævelsk, skønt Mennesket ikke selv føler det, og dog véd et Menneske godt, naar han er grusom. Det er godt at være begejstret for Videnskaben, men man maa beholde sin sunde Sans. Meget kan gøres af Uvidenhed og Mangel paa Omtanke, men vi maa ikke glemme, at Dyret lider den mest ubeskrivelige Tortur, medens vi skriver, læser og handler; Dyret lider den forfærdeligste Angst. Lad os bruge de Kundskaber, vi har, og holde en aaben Plads for Bevidstheden om de Ting, som vi endnu ikke véd. Det er rimeligt, at Dyrene forstaar vore Tanker og staar os nærmere i Tanker, end vi tror. — Lad os tænke os, hvad det vil sige, hvis det er saaledes, det vil være en yderligere Forøgelse af deres i Forvejen uudholdelige Smerter.

Krigens Frugter

er en lille Piece, udgivet af Karl Fred. Jensen (Brønderslev), hvori han ikke alene skildrer Krigens Rædsler, men ogsaa det grufulde Menneskeoffer, som den væbnede Fred foranlediger. Forfatteren mener nemlig, at hvis vi ikke havde de staaende Hære, kunde Samfundet skaffe ganske anderledes Eksistensbetingelser for sine Medlemmer, end det nu er i Stand til, idet han peger paa Soldaterne, der kun beskæftiger sig med uproduktive Foretagender. Desuden synker Folket i Uvidenhed, Aandløshed og Fattigdom, hvor saa mange af Landets bedste Kræfter koncentrerer om det kulturnedbrydende — Militarismen.

Bogen er inddelt i Afsnit; den er skrevet i et let og livligt Sprog, og sælges for den billige Pris 25 Øre.

En kvindelig Borgmester.

Byen Pleassanton i Kansas er den eneste By i de forenede Stater, som har en kvindelig Borgmester.

Fru Austin er for kort Tid siden bleven valgt efter en overordentlig stærk Valgkamp. Hun blev støttet af hele Byens Handelsstand og fik selve Borgmesteren, sin Rival, Stemme; derimod tilsyneladende lidt Tilslutning af Kvinder.

Ved et Interview hos den kvindelige Borgmester fortalte hun: Der er faa Kvinder, som tillader deres Mænd at vide, hvorledes de stemmer til Byraadet, og vi har ogsaa de bedste Administratorer ved Valgene. Min Mand har ikke samme Mening som jeg i Politik, og han har naturligvis stemt imod mig, men for Resten — vi taler aldrig om disse Ting i vort huslige Liv.

Fru Austin er en kraftig Kvinde paa 44 Aar. Hun har erklæret sig som Dødsfjende af Drikke- og Spillehuse og beskyttet Usædelighed. Hun har sagt, det var paa Tide at forandre en Tilstand, som ødte Borgernes Penge i Uomoral.

Hendes første offentlige Handling har været at afskedige hele Politiet og i dets Sted at ansætte paalidelige Mænd til at paase og opretholde Loven, der forbyder Salg af Spiritus og at holde Spillehus. Ogsaa beryggede Huse er bleven lukkede. Ejere og Forpagtere af saadanne Kaféer har forladt Byen. Salg af Cigaretter til umyndige er forbudt. Unge Piger og unge Mænd, som findes paa Gaden efter 9, bliver arresterede. Alle Butiker og Lagere skal være lukkede Kl. 10 Aften.

Sygebesøg og Sygepleje.

(Fortsat.)

Man beholde altid Tvivlen for sig og bevare lige over for den Syge Skinnet af Sikkerhed. Folk, som ikke kan beholde deres Tanker for sig selv, men stadigt skal tænke højt, og som udtaler deres Betæneligheder for og imod, passer ikke til Sygeplejere.

Ubeslutsomhed er for alle Syge en Gru. Naar deres Omgivelser er ubeslutsomme, saa samler de heller med Møje og Anstrængelse deres egne Tanker for at komme til en Afgørelse.

Naar man træder ind i eller forlader Sygeværelset, er en bestemt, rask og dog ikke overraskende eller urolig Optræden at anbefale. Aldrig skal man lade den Syge vente længe paa noget, som man skal hente, eller blive længe borte fra ham. Men beflicte sig paa Korthed og Bestemthed i alle Dele, men undgaa Hast eller Ilksomhed. Vistnok kan kun den, der forstaar at beherske sig selv, finde den rette Middelvej mellem Langsomhed og Hast.

Hvad Forelæsning i Sygeværelset angaar, saa er min Erfaring den, at saa længe den Syge ikke selv taaler at læse, taaler han heller ikke, at der bliver læst for ham.

Er det nødvendigt, at noget læses for den Syge, saa ske det langsomt. Thi man tager Fejl, naar man tror, at jo før man kan komme til Ende dermed des bedre. Den